



đã gắn bó với mình một thời với bao kỷ niệm buồn vui. Đinh Đoàn nhẩn nha bước. Ông vừa đi vừa suy ngẫm, ngó ngơ để tìm ra đường ngẫm dần về làng mới Tà Pèn. Đường rừng vắng vẻ quá, Đinh Đoàn muốn có một người đi ngang qua để hỏi đường. Ông đành xăm xăm xắn cao ống quần định lội qua ngẫm thì đúng lúc có bầy trâu đang ào xuống uống nước. Tiếng mõ lốc cốc... lốc cốc rung theo bước chân của chúng điếm vào tiếng suối reo làm vang vọng núi rừng.

Đi theo bầy trâu là một ông già người Dao Thanh Phán, trên mình mặc độc chiếc quần lửng bám đầy bụi đất. Bộ ngực để trần tuy đã sọp nhưng thân thể vẫn còn săn chắc. Đôi chân dài vẫn cứng cáp tựa khúc rễ lim lũa trơ toàn lõi. Thấy ông Đoàn đang đứng nép bên bờ suối để tránh đàn trâu, lão nhìn chằm chằm rồi bỗng reo lên:

- Ấy dà!... Ai? Có phải cái đồng niên Đinh Đoàn đấy không hầy?

- Đúng là ta đây! Đinh Đoàn ngẩng mặt nhìn đáp lời rồi ulla lại. Họ nhận ra nhau. Hai người già ôm lấy nhau tay bắt mặt mừng.

Đinh Đoàn nhìn ông già người Dao cười vui tếu táo: Triệu A Tài trông ông còn khỏe lắm nhỉ. Ông đi lừa trâu về hả? Á... Á... Đinh Đoàn nheo mắt vờ nghiêm khắc: Hôm nay ta bắt được quả tang, trâu